

Ügyiratszám: 12954-10/2014.

Tárgy: a Magyar RTL Televízió Zrt.
fellebbezésének elbírálása

**A NEMZETI MÉDIA- ÉS HÍRKÖZLÉSI HATÓSÁG
MÉDIATANÁCSÁNAK**

925/2014. (IX. 23.) számú

HATÁROZATA

A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (a továbbiakban: **másodfokú hatóság**) a Magyar RTL Televízió Zrt. (1222 Budapest, Nagytétényi út 29., a továbbiakban: **Médiaszolgáltató**) által a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatalának (a továbbiakban: **elsőfokú hatóság**) 2014. július 14-én kelt, MN/12954-4/2014. számú határozata (a továbbiakban: **elsőfokú határozat**) ellen benyújtott fellebbezését **elutasítja**,

és az elsőfokú határozatot

helybenhagyja.

E másodfokú határozat ellen nincs helye fellebbezésnek, a közléssel jogerőssé válik.

Jelen határozat bírósági felülvizsgálatát a kézhezvételtől számított harminc napon belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címzett, az elsőfokú döntést hozó hatóságnál előterjesztett keresetlevéllel lehet kezdeményezni. A keresetlevél benyújtásának a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, a keresetlevélben a keresettel támadott döntés végrehajtásának felfüggesztés a bíróságtól kérhető. A keresetet a bíróság tárgyalás tartása nélkül bírálja el, a keresetlevélben tárgyalás tartása kérhető.

Indokolás

Az elsőfokú hatóság általános hatósági felügyeleti hatáskörében rendszeresen vizsgálja a Médiaszolgáltató működését annak tekintetében, hogy eleget tesz-e a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: **Mttv.**) hallássérültek számára hozzáférhető műsorszámokra vonatkozó rendelkezéseiben foglaltaknak.

Az elsőfokú hatóság az elsőfokú határozatban megállapította, hogy a Médiaszolgáltató RTL Klub elnevezésű médiaszolgáltatásában, 2014 februárjában több alkalommal megsértette a hallássérültek számára hozzáférhető műsorszámokra vonatkozó törvényi kötelezettségeket, az alábbiak szerint.

A Médiaszolgáltató 2014. február 6-án, 12-én és 24-én megsértette az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pont *bc)* alpontjában foglalt azon törvényi rendelkezést, amely értelmében 2014. évben a filmalkotás, játék és a közszolgálati célokat szolgáló műsorszám naptári naponként, a 6 óra és 24 óra közötti műsoridőben, legalább tíz órán keresztül magyar nyelvű felirattal vagy jelnyelvi tolmácsolással elérhető kell, hogy legyen.

Az elsőfokú hatóság megállapította továbbá, hogy a Médiaszolgáltató 2014. február 24-én egy alkalommal megsértette a hallássérültek számára hozzáférhető műsorszámokra vonatkozó, az **Mttv. 39. § (4)** bekezdésben foglalt azon törvényi rendelkezést, amely értelmében a feliratozott műsorszámot a médiaszolgáltató köteles annak teljes időtartama alatt feliratozni.

Ezen túl az elsőfokú hatóság megállapítása szerint a Médiaszolgáltató 2014. február 6-án egy alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (5)** bekezdés második mondatában foglalt előírást, amely szerint a műsorszámok szövege feliratozott változatának pontosnak kell lennie, és a képernyő történéseivel szinkronban kell állnia.

Az elsőfokú hatóság az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pont *bc)* alpontjának sérelme miatt az **Mttv. 186. § (1)** bekezdésben foglalt jogkövetkezmény alkalmazása mellett felhívta a Médiaszolgáltatót, hogy a határozat közlésétől számítva haladéktalanul tegyen eleget a jogszerű magatartás követelményének, és tartózkodjék a jövőbeni jogsértésektől. Emellett az elsőfokú hatóság az **Mttv. 39. § (4)** bekezdés megsértése miatt 20.000,- Ft, míg az **Mttv. 39. § (5)** bekezdés második mondatában foglaltak sérelme miatt 45.000,- Ft összegű bírság megfizetésére kötelezte a Médiaszolgáltatót.

A Médiaszolgáltató az elsőfokú határozat ellen – a fellebbezés benyújtására vonatkozó törvényes határidőn belül, a fellebbezési díj megfizetésének igazolásával – fellebbezést terjesztett elő.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pont *bc)* alpontjában foglalt rendelkezés megsértésével kapcsolatban előadta, hogy nincs tisztában azzal, hogy az elsőfokú hatóság milyen műsorszámokat, milyen időtartamban vett figyelembe a kötelezettség vizsgálata körében. Az elsőfokú határozat ugyanis csak részben fedte fel, hogy a hatóság mire alapozza az érintett 3 nap tekintetében a hiányt. A Médiaszolgáltató szerint a kvótához szükséges mértékben, sőt, azt meghaladóan látta el felirattal műsorszámait.

A Médiaszolgáltató részletesen kifejtette abbéli álláspontját, hogy a kötelezően feliratozandó műsorszámok is beleszámítanak a napi kvótába, figyelemmel arra, hogy azok az **Mttv. 83. §**-ban foglalt közszolgálati célú műsorszámoknak tekintendők. Véleménye szerint a számításból nem hagyható ki hírműsorainak időtartama sem, továbbá a jogsértés nem alapítható az **Mttv.** indoklására.

Vitatta a Médiaszolgáltató az elsőfokú hatóság azon megállapítását, miszerint a tárgyi napokon a feliratozott műsorszámokon kívül számos olyan műsorszámot sugárzott, melyeket az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pontja értelmében segédlettel kellett volna ellátni. Emellett az elsőfokú határozatban megnevezett műsorszámokkal kapcsolatosan, táblázatos formában felsorolta a kérdéses napokon felirattal ellátott műsorszámokat. Előadta továbbá, hogy a felsorolt napokon a tízórányi kvótát meghaladóan látta el felirattal filmalkotásait, közszolgálati célú műsorszámait és a játékokat, illetve feliratozott olyan típusú műsorszámokat is, amelyek egyébként nem esnek a törvényi kötelezettség alá. A „8:08” című információs magazinnal kapcsolatban sérelmezte, hogy az elsőfokú hatóság a műsorszám bizonyos idejét nem számította be a kvótába, pedig e műsorszámot a Médiaszolgáltató teljes terjedelmében felirattal látta el.

A Médiaszolgáltató az **Mttv. 39. § (4)** és **(5)** bekezdésével kapcsolatban előadta, hogy az abban foglaltakat nem sértette meg, tekintettel arra, hogy a kifogásolt feliratok minden esetben feltüntetésre kerültek, azok a műsor teljes időtartama alatt a képernyőn olvashatóak és pontosak voltak, valamint a képernyő történéseivel szinkronban álltak. Véleménye szerint a hivatkozott rendelkezések nem a szó szerinti feliratozást írják elő, hanem mindösszesen azt követelik meg, hogy a feliratozás a műsorszám egységét nem sértve, annak teljes időtartamára terjedjen ki, valamint a feliratozott változat pontos legyen, és az szinkronban álljon a képernyőn látottakkal. Az élő műsorok közvetítésével kapcsolatban előadta továbbá, hogy azok feliratozása a sugárzással egy időben történik, tehát a feliratozásra az adás pillanatában kerül sor, ami esetenként apróbb csúszásokat eredményezhet.

A teljesen szöveghű, pontos felirat véleménye szerint a nézők figyelmét óhatatlanul megosztja, hisz így egyszerre kell a képernyő történéseit és a megjelenő feliratot is követni. A vitatott feliratkések a képi összeállítás és a felirat összhangjának megteremtése érdekében történtek. A korábbi hír feliratának képernyőn való további megjelenítése a már fenti indokokkal, azaz a nézők igényeinek figyelembe vételével, a könnyebb olvashatósággal és a felirat információgazdagságával indokolható.

A Médiaszolgáltató álláspontja szerint továbbá nem állja meg a helyét az elsőfokú hatóság azon észrevétele, hogy a siket és nagyothalló nézők védelme érdekében a műsorszámokat a feliratozáson kívül akár jelynyelvi

tolmácsolással is elláthatja. Véleménye szerint a jelnyelvi tolmács alkalmazása semmi esetben sem valós alternatíva, mivel az a siket és nagyothallók csoportjának csupán egy szűk rétegét szolgálja ki, éppen ezért a jelnyelvi tolmács alkalmazása a nagyothallók csoportjának többségét végérvényesen kizárja a műsorok élvezetéből.

A Médiaszolgáltató álláspontja szerint nem világos, hogy mit ért azon az elsőfokú hatóság, hogy a „szöveg nem egyezett a felirattal”, valamint, hogy a „szöveg minimális tartalmi összefoglalóját adta az elhangzottaknak”. Az általánosság szintjén mozgó „elemzés” véleménye szerint jogsértés megállapításra nem alkalmas, az nem szolgálhat marasztalás alapjául.

Mivel a törvényalkotó célja egyértelműen a siket és nagyothalló nézők segítése, a halló társaikkal szembeni hátrányok csökkentése, ezért a Médiaszolgáltató szerint ez nem valósulhat meg a feliratok minimális módosítása, szerkesztése nélkül. Az írásos szöveg és az élőbeszéd természete ugyanis olyan eltérő kategóriák, amelyek azonos módon kezelése súlyos károkat okoz, pont a védeni kívánt csoportoknál. Véleménye szerint azonban a hatóság a szöveghű és a pontos feliratozáshoz való ragaszkodásával az olvasás és hallás között húzódo hatalmas szakadékról nem vesz tudomást.

Előadta továbbá, hogy az elsőfokú hatóság által hivatkozott Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.33.015/2013/4. számú ítélete nem írja elő a szinkronitás értelmezése során a pontosság olyan mértékét, amit az elsőfokú hatóság megkövetel. Épp ellenkezőleg, a Médiaszolgáltató értelmezése szerint maga a bíróság is úgy fogalmaz, hogy a feliratnak lehetőleg egy időben kell megjelennie az elhangzottakkal. Ezzel álláspontja szerint a bíróság is elismeri, hogy a feliratozás sajátossága, a műsorok szerkezete nem teszi mindig lehetővé, hogy a segédlet olyan mértékben pontos legyen, ahogyan azt az elsőfokú hatóság elvárná. A Médiaszolgáltató tehát maximálisan osztja a fenti ítélet megállapításait, fenntartva azon véleményét, hogy az általa készített segédletek nem akadályozták, és semmi esetben sem hátráltatták a megértést, illetve követhetőséget.

A jogszabály a pontosságot és a látottakkal való szinkront követeli meg, ami a Médiaszolgáltató meggyőződése szerint teljes mértékben megvalósult, a zavaró hatás ugyanakkor szubjektív kategória. Véleménye szerint tehát az élő adások esetében jelentkező esetleges apróbb csúszások a megértést nem befolyásolták, a követhetőség teljes mértékben megvalósult, különös tekintettel arra, hogy a havi közel 600 óra médiaszolgáltatáson belül összesen fél, illetve egy percet kifogásolt az elsőfokú hatóság. Fontosnak tartotta hangsúlyozni továbbá, hogy az elsőfokú hatóság által vizsgált valamennyi részben semmilyen lényeges szám- vagy mértékbeli eltérés nem szerepelt, minden lényegi információ pontosan és megfelelően került feliratozásra.

A Médiaszolgáltató az előadottakra tekintettel az elsőfokú határozat megváltoztatását, illetve a bíróság szankció alkalmazásának mellőzését kérte.

A másodfokú hatóság a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 104. § (3) bekezdésének megfelelően az eljárás során az elsőfokú eljárást és határozatot, valamint a fellebbezésben foglaltakat megvizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú hatóság megállapításai helytállóak, döntése és eljárása jogszerű, a fellebbezés megalapozatlan az alábbiak miatt.

1. Az Mttv. 39. § (2) bekezdés b) pont bc) alpontjának sérelme

A másodfokú hatóság a Médiaszolgáltató azon megállapítására – miszerint nincs tisztában azzal, hogy az elsőfokú hatóság milyen műsorszámokat, milyen időtartamban vett figyelembe a kötelezettség vizsgálata körében – rögzíti, hogy az elsőfokú határozat melléklete táblázatos formában pontos, tételes felsorolást tartalmaz a tárgyi napokon rögzített műsorokról (illetve arról is, hogy az a kötelezően feliratozandó műsorszámok körébe tartozott vagy sem), így tehát az elsőfokú határozatban foglalt ténymegállapítások ezen alapulnak.

Az **Mttv. 39. § (2)** bekezdésének értelmezése és tárgyi ügyben történt alkalmazása során a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú hatóság helytálló következtetésre jutott. Az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *a)* pontja azon műsorszámokat sorolja fel, amelyeket általános jelleggel, valamennyi esetben hozzáférhetővé kell tenni a hallássérültek számára. Ezen túlmenő (párhuzamosan érvényesülő) kötelezettséget fogalmaz meg ugyanezen bekezdés *b)* pontja, rögzítve, hogy a konkrét időszámban milyen időtartamban kötelesek a médiaszolgáltatók a filmalkotásokat, játékokat és közszolgálati célú műsorszámokat felirattal vagy jelnyelvi tolmácsolással elérhetővé tenni.

Helytállóan utalt az elsőfokú hatóság az **Mttv. 39. §**-át 2012 júliusában érintett törvénymódosítás indokolásában foglaltakra, amely alapján egyértelműen megállapítható a jogalkotó szándéka, nevezetesen, az *a)* pont alatt felsorolt műsorszám típusokat általános és kötelező jelleggel, a napi kvótától függetlenül, míg a *b)* pont alatt szereplő műsorszámokat a kvóta erejéig kell elérhetővé tenni. Ebből következően a két pont alatt megfogalmazott előírás egymástól függetlenül megvalósítandó kötelezettséget állapít meg a médiaszolgáltatók számára, ez biztosítja ugyanis a médiaszolgáltatásokhoz a hallássérültek számára történő minél szélesebb körű hozzáférési lehetőséget. Mindemellett azt is megjegyzi a másodfokú hatóság, hogy a hivatkozott jogszabályhely szerkezetéből is következik, hogy kifejezetten a *b)* pont alatt felsorolt műsorszámokra vonatkozóan írja elő a törvény a kvóta pontos időtartamát, és nem az *a)* és *b)* pontra nézve együttesen, ezzel is megerősítve az elsőfokú hatóság álláspontját.

A másodfokú hatóság megjegyzi, hogy az említett törvénymódosítás az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pontjában szereplő műsorszám típusok körét kiterjesztette a közszolgálati célú műsorszámokkal. Ezzel a jogalkotó azt kívánta biztosítani – a törvénymódosításban szereplő indoklás tanúsága szerint –, hogy több olyan műsorszám típus kerüljön nevesítésre, amely feliratozása (vagy jelnyelvi tolmácsolással történő ellátása) révén teljesíthető a napi kvóta. Ez utóbbi módosítás is arra utal, hogy a jogalkotó egyértelművé kívánta tenni, hogy a 2014. évben naptári napokra vonatkozó tízórás kvóta kizárólag az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pontja alatt szereplő műsorszám típusokkal teljesíthető.

Az elsőfokú hatóság elsőfokú határozatában táblázatban sorolta fel a tárgyi napokon 6 és 24 óra között sugárzott azon műsorszámokat, melyeket az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pontja értelmében segédlettel kellett volna ellátni. Helytállóan járt el az elsőfokú hatóság, amikor „8:08” című információs magazin azon részét, amely a feliratozás hiányossága, illetve aszinkronitása miatt követhetetlen volt, nem számította be a napi kvótába. A vonatkozó jogszabályi előírás ugyanis a műsorszám egészének feliratozására vonatkozik, a műsorszám egyes szegmenseinek feliratozásával tehát nem teljesül a törvényi kötelezettség, így a napi tízórás kvóta a segédlettel ellátott műsorszámok teljes műsoridejéből és nem a feliratozott műsorpercekből áll. A jogalkotó célja nyilvánvalóan az volt, hogy a hallássérültek értelmezhető (nem hiányos, pontos) felirattal tudják élvezni a műsort, ennek értelmében pedig a jogszabályi követelményeknek meg nem felelő műsorszámok időtartama a napi kvótába nem számítandó be.

Mindemellett nem helytálló a Médiaszolgáltató fellebbezésében foglalt azon érvelés sem, miszerint a tárgybeli napokon 6 és 24 óra között valamennyi, az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pontjának hatálya alá tartozó műsorszámot feliratozott, ugyanis amiként arra az elsőfokú határozat 5. oldalán szereplő táblázat is utal, a Médiaszolgáltató számos olyan műsorszámot sugárzott – bármiféle segédlet nélkül –, amelyeket az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pontja alatt kifejezetten nevesített kategóriák alá esnek.

A másodfokú hatóság a Médiaszolgáltató azon véleményére – miszerint jogsértés nem alapítható az **Mttv.** indokolására – megjegyzi, hogy az elsőfokú hatóság a jogsértés megállapítását nem a törvényi indoklásra, hanem a tárgyi jogszabályra alapította, azonban az adott törvényi rendelkezés értelmezésében, alkalmazásában elsősorban az indoklás nyújt támpontot.

A fentieket összegezve tehát megállapítható, hogy az elsőfokú hatóság helytálló jogértelmezés alapján jogszerűen állapította meg, hogy a Médiaszolgáltató 2014. február 6-án, 12-én és 24-én megsértette az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés *b)* pont *bc)* alpontjában foglalt rendelkezést.

II. Az Mttv. 39. § (4) bekezdés sérelme

Az **Mttv. 39. § (4)** bekezdésének megsértése kapcsán megállapítható, hogy az elsőfokú hatóság a kifogásolt műorszám kapcsán helyesen és részletesen rögzítette az elsőfokú határozat mellékletének B) pontja alatt, hogy a „Híradó” című – egyébként segédlettel ellátott – műorszám alatt mely időintervallumban (18:46:21–18:46:34) és milyen időtartamban (összesen 13 másodperc) hiányzott a felirat. A jogszabály világos és egyértelmű előírást fogalmaz meg a tekintetben, hogy amennyiben egy műorszámot a médiaszolgáltató feliratozással vagy jelnyelvi tolmácsolással ellátva kezd el sugározni, akkor a segédletet köteles annak teljes időtartama alatt biztosítani.

A másodfokú hatóság ugyanakkor e jogsértés tekintetében megjegyzi, hogy az elsőfokú határozat megállapításaival szemben a Médiaszolgáltató fellebbezésében érdemi ellenérvet nem hozott fel.

Erre tekintettel a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú hatóság e körben a tényállást kellő alaposággal feltárta, az elsőfokú határozatban foglaltak helytállóak, így a Médiaszolgáltató 2014. február 24-én egy alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (4)** bekezdésében foglalt rendelkezést.

III. Az Mttv. 39. § (5) bekezdés sérelme

A Médiaszolgáltatónak az élő műsor sugárzásával kapcsolatos nehézségeket taglaló álláspontja vonatkozásában a másodfokú hatóság hivatkozik arra, hogy az Mttv. a feliratozás mellett a jelnyelvi tolmácsolást is lehetővé teszi, mint a hallássérültek érdekeit szolgáló módszert. A jelnyelvi tolmácsolás tipikusan az a forma, amellyel az élő műsor teljes mértékben nyomon követhetővé válik a hallássérültek számára, így a Médiaszolgáltató akár feliratozás nélkül is eleget tehetett volna a hivatkozott törvényi kötelezettségének. Az, hogy a hallássérültek között bizonyára vannak olyanok is, akik nem értik a jelnyelvet, a jogszabályi követelmények teljesítése tekintetében irreleváns, a Médiaszolgáltatónak mindössze az Mttv. előírásait kell maradéktalanul betartania.

Amennyiben a Médiaszolgáltató úgy véli, hogy a jelnyelvi tolmácsolás nem a legmegfelelőbb segédlet (mivel a hallássérültek közül sokan nem értik a jelnyelvet), úgy dönthet a feliratozás mellett. Ha azonban a feliratozás mellett dönt, úgy az elhangzottakat rögzítő feliratnak meg kell felelnie a jogszabályi követelményeknek, azaz a feliratnak az elhangzottakkal egyidejűleg, azonos időben kell megjelennie a képernyőn, tekintettel a kifejezés jelentésére, valamint arra, hogy csak így lehet teljes mértékben figyelemmel kísérni és megérteni a cselekményt.

A másodfokú hatóság egyetért az elsőfokú hatóságnak a feliratcsúszásokkal kapcsolatban kifejtett azon megállapításával is, miszerint már egy néhány másodperces időtartamú csúszás is nehézséget okoz a történet nyomon követésében, tekintettel a törvényszöveg előírására, valamint a csúszás okozta zavar néző általi érzékelésére. A feliratkozás okozta megértési nehézséget egy nem hallássérült néző is tapasztalhatja, ha lehalkítja, elnémítja a televíziót és az elhangzottakat, a képernyőn történeteket csupán a felirat útján követi figyelemmel. Ekkora mértékű feliratkozás nem teszi lehetővé a műorszám megértését.

A Médiaszolgáltató által is hivatkozott, az elsőfokú határozatban idézett, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.33.015/2013/4. számú ítéletében foglalt megállapítások kapcsán a másodfokú hatóság rögzíti, hogy az ítélet egyértelmű megállapítást tartalmaz arra nézve, hogy *„esetenként kell megítélni, hogy az adott műorszámhoz tartozó felirat milyen eltérése zavaró a műorszám megértése és követése szempontjából. Amennyiben a felirat sietése vagy késése nem befolyásolja az érthetőséget és a követhetőséget, és egyébként sem zavaró a műorszám jellegéhez képest, úgy a szinkronban állóság megvalósul. Amennyiben azonban akadályozza vagy akár csak hátráltatja a megértést vagy a követhetőséget, úgy szinkronban álló feliratról nem beszélhetünk.”*

A másodfokú hatóság a műsorok feliratkozására esetén történő érthetősége és követhetősége kérdésének körében a fentiekben túl hivatkozik a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.33.365/2013/8. számú ítéletére, amely kimondta, hogy *„a több másodperces – a bíróság álláspontja szerint 1-2 másodpercnél hosszabb – eltérések a műorszám tematikájától függetlenül is értelemzavaróak”,* továbbá *„a*

pontos feliratozás követelményének nem felel meg a műsorszám lényegi tartalmával összhangban álló, de az elhangzott kifejezések használatától eltérő feliratozás.”

A tárgyi jogsértéseket az elsőfokú hatóság egyenként vizsgálta, és a fent kifejtett jogértelmezés alapján helyesen értékelte úgy, hogy a szöveggel nem egyező, illetve az elhangzottokról csupán minimális tartalmi összefoglalót tartalmazó feliratok a műsorszámok megértését akadályozták, illetve hátráltatták.

Az elsőfokú hatóság helyesen állapította meg azt is, hogy a Médiaszolgáltatónak nem feladata „a főleges információk kiszűrése”, a Médiaszolgáltató ugyanis egyetlen feladata a szöveghű feliratozás. Az Mttv. a „követhetőséget” nem rögzíti, azonban ellentétben a Médiaszolgáltató ezzel kapcsolatban kifejtett véleményével, a másodfokú hatóság álláspontja szerint a műsorszám pont azáltal válik követhetővé, hogy a Médiaszolgáltató a feliraton az elhangzottak rögzíti, vagyis megfelel a törvényi követelményeknek. Az esélyegyenlőség ugyanis csak úgy valósítható meg, ha valóban az elhangzott szavak olvashatóak a feliraton, és nem pedig úgy, hogy a Médiaszolgáltató az egyes mondatokat – az általa értelmesnek gondolt rövidítéssel, vagy más szavakkal, kifejezésekkel – feliratozza.

A Médiaszolgáltató nem teljesíti a feliratozási kötelezettségét azáltal, ha a hír lényegét headline-on jeleníti meg, és magát a hírben elhangzottakat nem látja el felirattal. A hivatkozott jogszabályi rendelkezések értelmében ugyanis a beszélt szöveget kell a feliratsávban megjeleníteni. Ennek megítélése ugyanis, hogy a Médiaszolgáltató egy rövidítéssel, vagy más értelmű szavak használatával teljes mértékben visszaadja-e az elhangzott mondat értelmét, szubjektív kérdés. A műsorszámok szövege feliratozott változatának pontossága és a képernyő történéseivel való szinkronitása többek között azért is fontos, mivel egyes hallássérültek a feliratot használják segítségül az elhangzottak megerősítéséhez, akiknek zavaró, ha eltérő, illetve más megfogalmazású szöveg olvasható a feliraton.

A másodfokú hatóság megjegyzi, hogy a Médiaszolgáltató a kifogásolt eseteken kívül többször is sugárzott élő adásban hír- és egyéb műsorszámot, mely esetekben biztosítani tudta, hogy a felirat szinkronban álljon az elhangzottakkal. Ha ez tehát egy adott műsorszámban technikailag megoldható, lehetősége lett volna a tárgyi esetekben is a jogszabályi előírásnak megfelelő feliratot alkalmazni.

Az **Mttv. 3. §**-ában megfogalmazott objektív felelősségre tekintettel nem releváns a Médiaszolgáltató azon védekezése sem, hogy a havi közel 600 óra médiaszolgáltatáson belül összesen 1-2 percet kifogásolt az elsőfokú hatóság. A Médiaszolgáltatónak az Mttv. teljes mértékű betartására kell törekednie, tehát a Médiaszolgáltató műsora egészének kell megfelelnie az Mttv. követelményeinek.

A fentiek alapján a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú hatóságnak az **Mttv. 39. § (5)** bekezdés második mondatában foglalt rendelkezés megsértésére vonatkozó döntése is helytálló.

IV. Az elsőfokú hatóság által alkalmazott szankciókra vonatkozó megállapítások

A Médiaszolgáltató fellebbezésében kérte, hogy amennyiben a másodfokú hatóság az elsőfokú hatósággal egyezően megállapítja a jogsértés tényét, a kiszabott bírságot törölje, tekintettel elsősorban a jogsértések csekély súlyára, másodsorban pedig arra a tényre, hogy a Médiaszolgáltatónak nem származott vagyoni előnye a jogsértésekből. Ezzel kapcsolatosan a másodfokú hatóság rögzíti, hogy a Médiaszolgáltató érvei nem megalapozottak.

Az elsőfokú hatóság a bírság-szankciók kiszabása során jogszerű értékelést végzett, amikor számba vette a Médiaszolgáltató korábbi jogsértéseit, illetve azok tárgyi eljárásban megvalósult esetszámait. Helytálló megállapításokat tartalmaz az elsőfokú határozat a tekintetben is, hogy az **Mttv. 39. § (5)** bekezdése kapcsán elkövetett jogsértéseket nem értékelhette csekély súlyúnak, továbbá az ismételtség fennálltára is tekintettel kizárta az **Mttv. 186. § (1)** bekezdésben foglalt felhívás jogkövetkezmény alkalmazását.

A megállapított szankciók tekintetében a másodfokú hatóság tehát rögzíti, hogy az elsőfokú hatóság az alkalmazott szankció fajtájának és mértékének meghatározása során figyelembe vett, az **Mttv. 187. § (2)** bekezdésben foglalt mérlegelési szempontok okszerű értékelése eredményeképpen – konkrétan

meghatározva a mérlegelésben szerepet játszó körülményeket és tényeket – egyaránt jogszerű következtetéseket vont le, döntését megfelelően indokolta.

A fentiekre tekintettel a másodfokú hatóság az **Mttv. 165. § (1)** bekezdése, valamint a **Ket. 105. § (1)** bekezdésében meghatározott hatósági jogkörében eljárva, a már hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, és a Médiaszolgáltató fellebbezésének elutasítása mellett az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az eljárás során a **Ket. 153. § (2)** bekezdése szerinti eljárási költség nem merült fel.

A jogorvoslatról szóló tájékoztatás a **Ket. 72. § (1)** bekezdés **da)** alpontján, a jogorvoslat előterjesztésére vonatkozó tájékoztatás az **Mttv. 165. § (3)-(4)** bekezdésein, a tárgyalás tartására vonatkozó kérelemről szóló tájékoztatás pedig polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 338. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseken alapul.

Budapest, 2014. szeptember 23.

a Médiatanács
nevében

dr. Karas Monika
elnök

Dr. Koltay András
hitelesítő tag

Kapják:

- Személyes adat